

sig ligger der i en Organisations Storhed eller Lidenhed ikke noget umiddelbart Bevis for, at Organisationens Tendens er berettiget eller uberettiget. Saa vilde man med samme Ret for 30 Aar siden her i Danmark kunne have sagt, at Socialdemokratiet havde ingen Ret, for det organiserede Socialdemokrati var den Gang endnu kun et Mindretal. Jeg kan derfor ikke lade denne Betragtning gælde.

Heller ikke kan jeg lade den Betragtning gælde, som det ærede Medlem i denne Sammenhæng fremsatte, at her var overhovedet ikke Plads for Organisation, thi Medhjælperne var en Stand, der egentlig slet ikke ønskede Organisation; de gik ind i denne Stand som Handelsmænd, altsaa — formoder jeg — enten det var paa Kontor eller i Butik, ud fra den Betragtning, at de vilde leve et frit Liv. Jeg forstaaer, at det vil sige, at de vilde stræbe efter en Gang selv at blive selvstændige. Jeg synes, det er en fuldkommen Illusion at tro, at største Parten, ja blot en mindre Part af alle disse Mennesker bliver selvstændige; og at de skulde have Udsigt til at leve noget frit Liv som Medhjælpere, naar de er lukkede inde i Kassen, om jeg maa bruge det Udtryk, næsten hele Dagen igennem, synes jeg ogsaa er ganske urimeligt. Hele Tanken om, at denne Stand som saadan i mindre Grad trænger til Organisation, fordi den vil leve et frit Liv, anser jeg for en fuldkommen opfunden Tanke, og jeg synes ikke, der er noget som helst Holdepunkt for den. Men det ærede Medlem støtter sig jo nu en Gang paa denne Tanke, og saa kan jeg ikke nægte, at det forekommer mig, at han gør sig skyldig i en stor Modsigelse, naar han lidt efter siger, at den eneste fornuftige Vej for denne Sag er Overenskomstens Vej og først gennem Organisation. Naar det ærede Medlem selv mener, at Organisation paa dette Felt er en ganske urimelig Ting, at den neppe vil have stor Udsigt til at naa ret vidt, og naar han saa alligevel peger paa Overenskomst som Vejen til at komme bort fra Manglerne, synes jeg, man er ganske ude i det urimelige, saa kan man overhovedet ikke argumentere.

Nu siger det ærede Medlem ganske vist: Ja, der er ikke blot Plads for Overenskomst mellem Organisationer, men der er ogsaa Plads for Overenskomst mellem den enkelte — altsaa her den enkelte Medhjælper — og hans Principal. Jeg har vel ikke Lov til at sige til det ærede Medlem, at jeg gad dog vide, om han selv

tror paa dette Argument, uden som en Talefigur, men denne Talefigur skal for mig udtrykke det fuldkomment ubegribelige i det ærede Medlems Argumentation. For det kan dog ikke være det ærede Medlem ukendt, at naar Principalen skal engagere en Medhjælper, er Principalen den absolut stærke, naar det drejer sig om at opnaa noget ved Overenskomst mellem de to Parter, og under Nutidens økonomiske Konkurrence, hvor ogsaa Principalen tidt er spændt haardt for, er det virkelig ganske umuligt at tro, at han skulde strække sig et eneste Stykke af humane Grunde. Han strækker sig af økonomisk tvingende Grunde saa vidt, som han er nødt til. Men det vil i Virkeligheden sige, at dermed er den Mand, som kommer og søger Plads hos ham, ganske slet stillet, og at henvise denne Sag til Afgørelse ved Overenskomst mellem den enkelte Medhjælper og den enkelte Principal er i Virkeligheden det samme som at sige, at den værgeløse Tilstand, i hvilken Medhjælperne hidtil har befundet sig, skal fortsættes. Det er ingen Vej ud af Uføret.

Endelig vil jeg i denne Sammenhæng gøre opmærksom paa, at her er Tale om et socialt Spørgsmaal. Det ærede Medlem beklagede sig over mine 13 Spalter — jeg er nu glad ved at have holdt denne Tale paa 13 Spalter. I Virkeligheden er det først i de senere Aar blevet tilstrækkelig klart, i hvilken Grad det her foreliggende er et socialt Spørgsmaal. Igennem Udtalelser af Læger og for øvrigt ogsaa ud fra den almindelige Samfundsbetragtning, der ikke ønsker at holde Mennesker indelukket fra Morgen tidlig til Aften sent, er man blevet klar over, at der i Virkeligheden her sker et Misbrug af Menneskekraft. Jeg er glad ved mine 13 Spalter, og jeg vil nøjes med at henvise til dem; jeg kan ikke finde mig i at staa her og repetere noget, som jeg den Gang med Omhu godtgjorde, netop for at man ikke senere skulde bære sig ad, som det ærede Medlem i Dag gør, idet han vil reducere hele Spørgsmaalet til intet. Jeg kunde naturligvis i Lighed med, hvad det ærede Medlem, som talte før, gjorde, igen tage hele Sagen op til Generaldebat, men det vilde være ganske urimeligt. Det ærede Medlem fra Nyborg (Birch) har ikke paa noget Punkt gendrevet, hvad jeg den Gang sagde. Han har i Mellemtiden oplevet, at Principalerne selv i stort Tal har givet 7-Lukningen deres Tilslutning, og at f. Eks. Prof. Erlandsen i en Tale i „Grundtvigs Hus“ endnu skarpere end Stadslæge Ul-